

opholdstilladelse til en udlænding, der er indberettet som uønsket i SIS, med henblik på en afklaring af, hvorvidt vedkommende udlænding skal have sin opholdstilladelse inddraget.

Af de ovenfor anførte konventionsbestemmelser kan udledes, at der i de angivne situationer er en forpligtelse til at videregive oplysninger om udlændinge, herunder også personfølsomme oplysninger, til myndigheder i andre Schengen-lande.

Forvaltningslovens § 28 om videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold og andre fortrolige oplysninger angår alene videregivelse til andre danske forvaltningsmyndigheder. Om videregivelse af fortrolige oplysninger kan finde sted til udenlandske myndigheder, beror herefter på, om videregivelsen er berettiget, jf. forvaltningslovens § 27 og straffelovens §§ 152 og 152 e. Det antages i praksis, at videregivelse af fortrolige oplysninger til udenlandske myndigheder til opfyldelse af en international forpligtelse, som Danmark ved overenskomst har indgået med andre lande, ikke er uberettiget efter straffelovens bestemmelser om tavshedspligt.

Det findes imidlertid hensigtsmæssigt, at der i udlændingeloven ved den foreslåede § 58 b, stk. 2, indføres en klar hjemmel til videregivelse af fortrolige oplysninger efter Schengen-konventionen til myndighederne i et andet Schengen-land.

Det foreslås i § 58 c, at Registertilsynet fører tilsyn her i landet med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, som er modtaget efter Schengen-konventionens artikel 38.

Af artikel 38, stk. 12, fremgår, at såfremt personfølsomme oplysninger, som videregives efter artiklen, behandles elektronisk, skal dette ske under overholdelse af principperne i Europarådets konventionen af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger og under uafhængig kontrol af en national instans.

Af artikel 38, stk. 11, fremgår, at oplysninger, der ikke behandles elektronisk, skal sikres ved effektiv kontrol. Er der i medlemslandet en national kontrolinstans som nævnt i artikel 38, stk. 12, kan denne pålægges at udføre kontrollen.

Ved det af justitsministeren samtidigt fremsatte lovforslag § 2, stk. 3, er Registertilsynet gjort til tilsynsmyndighed efter Schengen-konventionens artikel 114, som vedrører SIS, og artikel 128, som generelt vedrører personoplysninger, der er videregivet i medfør af konventionen.

Af artikel 128, stk. 3, fremgår imidlertid, at bestemmelsen blandt andet ikke finder anvendelse på videregivelse af oplysninger efter bestemmelserne i

afsnit II, kapitel 7 om ansvar for behandling af asylansøgninger. Artikel 128 omfatter altså ikke oplysninger, der er videregivet efter artikel 38.

Det foreslås derfor i § 58 c, at oplysninger, der er modtaget efter artikel 38, ligeledes undergives Registertilsynets kontrol.

For så vidt angår de oplysninger, som modtages efter de øvrige bestemmelser i Schengen-konventionen – det vil sige bestemmelserne uden for konventionens afsnit II, kapitel 7 – er disse undergivet Registertilsynets kontrol i medfør af den generelle bestemmelse i § 2, stk. 3, i det af justitsministeren samtidigt fremsatte lovforslag.

Efter den foreslåede § 58 d kan indenrigsministeren fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af Schengen-konventionen.

I henhold til Schengen-konventionens afsnit VII er der med henblik på anvendelsen af konventionen nedsat en eksekutivkomité, der består af Schengenlandenes ministre med ansvar for gennemførelse af konventionen.

Eksekutivkomitéen kan i den forbindelse indgå aftaler om den nærmere udmøntning af konventionens bestemmelser.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 58 d kan sådanne aftaler gennemføres ved administrativ regulering fra indenrigsministerens side.

Efter den foreslåede § 58 e kan indenrigsministeren fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengen-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge med ulovligt ophold.

Konventionens artikel 23 indeholder en række nærmere regler om, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig i et Schengen-land, skal udrejse og – hvis dette ikke sker – i givet fald udsendes.

Efter artikel 24 skal Schengen-landene indbyrdes udligne uligevægten i de udgifter, som udsendelsespligten i artikel 23 måtte medføre, når disse udgifter ikke kan afholdes af udlændingen selv. De nærmere kriterier og vilkår herfor fastsættes af Eksekutivkomitéen.

Artikel 24 indebærer, at der vil skulle ske en overførsel af penge fra de lande, der kun har forestået et relativt lille antal udsendelser, til de lande, der har forestået relativt mange udsendelser.

Schengen-sekretariatet har oplyst, at artikel 24 er indført med henblik på at skabe hjemmel til en eventuel fremtidig udlicning af medlemslandenes udsendelsesudgifter. Der er indtil dato ikke taget initiativ til et forslag om en sådan udlicningsordning. De nærmere betingelser for en sådan ordning skal til sin tid vedtages med enstemmighed af Eksekutivkomitéen.